

El meu Sant Jordi

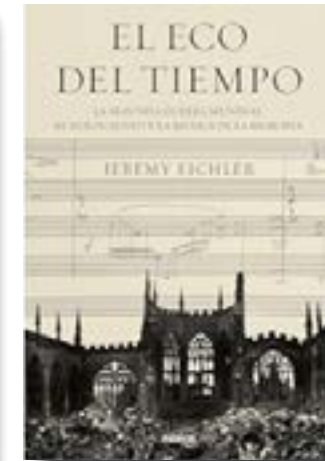
Aquest any a la reunió de la redacció de L'Agulla ens vam animar a oferir, en aquest número, el llibre que cadascú de nosaltres destacaria de la diada de Sant Jordi. Aquí en teniu el resultat. No ha estat possible que tots els qui haviérm d'enviar les nostres ressenyes ho hàgim pogut fer, però sí uns quants. I aquí els teniu.

Cuentos verdaderos, de Rosa Montero. Editorial Alfaguara, Madrid 2024.

Un llibre que recupera les cròniques i els reportatges de Rosa Montero en *El País*, entre els anys 1978 y 1988. La seva lectura fa adonar que la majoria d'ells estan escrits amb les tècniques de la millor ficció aplicat al periodisme. Trobem, entre altres, els assassinats dels advocats d'Atocha, l'intent de cop d'estat, la gira del papa per Espanya, el judici per la desaparició del Nani, els estralls de la droga, els del terrorisme. Són alguns dels temes que més han marcat la dècada dels vuitanta, la de la Transició.

Em va motivar la seva lectura precisament per l'època que mostra. En el període que abasta les cròniques i reportatges, jo no era lectora ni d'aquest diari ni de cap. La televisió era per on m'arribava la informació i, no cal dir, no va ser la millor forma de prendre consciència de la realitat que vivíem col·lectivament parlant. Per tant, felicito a l'editorial per aquesta oportunitat que em dona de gaudir de la Rosa Montero cronista.

Quiteria Guirao

El departamento de la verdad, de James Tynion IV (guió), Martin Simmonds (art), Aditya Bidikar (retolació), Dylan Todd (disseny), Steve Fox (editor). Còmic de ficció de 22 volums, dels quals se n'han publicat 4 en castellà, de moment. Editorial Norma còmics, Barcelona 2022.

Ens trobem en una era digital en què les notícies enganyoses s'escampen fàcilment per les xarxes socials. Algunes són producte d'una broma de mal gust, algunes formen part d'estratègies polítiques de certs col·lectius, i unes altres se sumen a teories de la conspiració existents. Però, sigui quin sigui l'origen, poden arribar a tenir un gran impacte en la nostra conducta i capacitat de presa de decisions i dilueixen encara més el concepte de veritat. Davant d'aquesta situació, podríem dir que estem vivint una lluita pel control de la informació i del discurs.

Aquest és el concepte que vol explorar aquest còmic de ficció publicat l'any 2022, clarament marcat per l'assalt al Capitoli del 6 de gener de 2021. El protagonista, Cole Turner, un investigador de l'FBI especialitzat en les teories de la conspiració, és reclutat per una organització governamental (el Departament de la Veritat) encarregada de protegir la veritat en un món similar al nostre, però on el pensament col·lectiu té la capacitat de modificar la realitat.

Maria Guarch

El eco del tiempo. La segunda guerra mundial, el holocausto y la música de la memoria, de Jeremy Eichler. Editorial Paidós, Barcelona 2024.

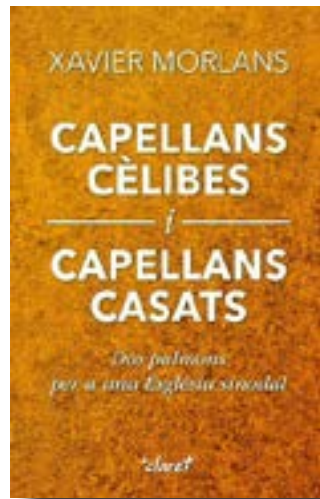
Per sant Jordi em vaig comprar el llibre de Jeremy Eichler *El eco del tiempo. La segunda guerra mundial, el holocausto y la música de la memoria*, editat aquest

mes d'abril per Paidós. Un llibre que analitza les obres que quatre grans músics europeus van dedicar a la guerra i a la xoà: Richard Strauss, Arnold Schönberg, Benjamin Britten i Dmitri Shostakóvich. Quatre personalitats molt rellevants i molt diverses.

Strauss, bavarès, va ser acusat de col·laborar amb els nazis, o millor dit, de fer carrera aprofitant l'exili o el veto patit per grans músics jueus. Schönberg, d'origen jueu, convertit al cristianisme i alemany de soca-rel va revolucionar la música alemanya... i, per jueu, va perdre la nacionalitat i es va exiliar als Estats Units. Britten, britànic, homosexual i pacifista, va fer objecció de consciència i va conèixer de primera mà els camps d'extermini tot just acabada la guerra. Shostakóvich va patir doblement: d'una banda la guerra (ell va viure a Leningrad durant el setge nazi i va conèixer de prop les notícies del front oriental i de l'extermini dels jueus) i de l'altra la molt problemàtica relació amb la censura i la repressió de Stalin.

Un llibre molt interessant tant des del punt de vista musical com històric. Sobretot quan aborda la hipocresia general a l'hora de reconèixer les víctimes de la guerra.

Mercè Solé

Capellans cèlibes i capellans casats, de Xavier Morlans. Editorial Claret, Barcelona 2024

El meu llibre d'aquest Sant Jordi ja està àmpliament presentat pel seu propi autor en aquestes mateixes pàgines. Però com que és el que jo m'he llegit, doncs aquí us el torno a presentar. És un llibre necessari, i un llibre oportú. Un esforç d'anys recollint informació, treballant-la, pensant-la, elaborant-la, i traient-ne sòlides conclusions sobre un tema del qual tots en parlem, veiem que no funciona com caldria, i ens adonem que dins la tradició de l'Església hi ha com un mur que impedeix fer el pas cap a on la majoria de cristians ens sembla que caldria anar. És a dir, cap a obrir la porta a l'ordenació d'homes casats, i separar la vocació celibatària de l'opció presbiteral.

És molt fonamental per a l'Església,

animar-se d'una vegada a fer passos en aquest sentit. Hi ha en joc la capacitat evangelitzadora, el manteniment i recuperació de les cristiandats d'antiga història, que estic convençut que amb persones que se'n cuidin i estiguin a prop poden recuperar-se, i la consolidació de les noves... És pecat deixar que tot es vagi morint, i és pecat que el que està creixent estigui tan en precari.

El llibre està molt ben escrit, i molt ben explicat. No és, òbviament, una novel·leta curta, sinó un llibre de pensament. O sigui que un s'hi ha posar amb ganes. Però jo em permeto aconsellar-vos que us hi poseu. Val la pena.

(Sí, ja ho sé. També cal afrontar el tema de l'ordenació de les dones. Però aquest llibre se centra en els homes casats).

Josep Lligadas

No robaràs, de David Fernández. Sèrie Deu Manaments, VII. Fragmenta Editorial. Barcelona, 2024.

Aquest breu llibre del David Fernández és una contínua bufetada a la cara per a qui el llegeix... O almenys per a mi... Amb les seves acostumades cites (com si no!), l'autor va fent un retrat de les teranyines del capitalisme que ens atrapen i van fent que aquell vint per cent que controlava el 80% de la riquesa del món a meitat dels 90, s'hagi anat concentrant a costa de crisis financeres, ecològiques i socials fins a arribar a un 1% que n'acumula el 63%. Sí, com més crisis, més concentració del capital... i més persones que pateixen en el món.

L'evangeli, els pares de l'Església, Casaldàliga, sant Francesc o el papa actual, apareixen en els textos i ens recol·loquen com a creients, assenyalant-nos on hauríem de situar-nos i com tenir-ne consciència és el primer pas. Són les beceroles per arribar, almenys, a no col·laborar "tant" amb allò que Imanol Zubero arriba a qualificar de "necroeconomia" perquè, sí, el sistema financeritzat mata.

Tanmateix, és també una crida a no caure en el pessimisme sinó a aprofitar els temps que David Fernández diu: «Són temps "de". ¿De què? De democratitzar, de desmercantilitzar, de decreixer, de despatriarcalitzar, de descolonitzar. ¿Que sortir-nos-en serà difícil? Probablement sí. Però molt més refotudament difícil serà no fer-ho. I del que es tracta, sempre, és de no haver de dir mai que "per nosaltres, no va ser"».

A treballar i a viure conscientment!

Maria Antònia Bogónez Aguado

L'arxiu

El blog

Qui som

Inici

España: el pacto y la furia. Una historia política de nuestro país del 11M al presente, d'Enric Juliana, Editorial Arpa, Barcelona 2024.

Enric Juliana fa una crònica recopilada dels darrers 20 anys de Política a Espanya. És la mirada del periodista que segueix de prop els esdeveniments des de l'observatori del Madrid DF, com li agrada dir. La singular mirada gran angular del veterà periodista, que veu més enllà del que mostren els fets i es nodreix de revelacions i confidències no sempre conegudes, fa que les seves cròniques s'enlairin i desborden els límits de la narrativa a través d'un intricat univers on tot està connectat i res passa perquè sí. També forma part de la sintaxi periodística la constant anada i vinguda furgant en els antecedents, la història, que com li agrada dir no es repeteix però rima.

El títol del llibre expressa bé la característica del període convuls que va des de l'atemptat de l'11M (2004) fins a la llei d'amnistia (2024), a la vista de la tensió quasi permanent entre el pacte que és clau per a la governabilitat i l'enfrontament abrupte en la disputa política. Poc més de 600 pàgines que no costen de llegir perquè narren fets viscuts, que revisitats a posteriori evoquen reflexions i aprenentatges. El pacte és la condició per fer política, i la fúria és la condició humana que com diu l'editor recorre totes les artèries polítiques d'un temps ençà en què el món bull en una metamorfosi que fabrica papallones diferents a cada lloc.

Salva Clarós

Tiberi Cèsar, de Núria Cadenes. Col·lecció A tot vent. Edicions Proa, Barcelona 2023.

L'autora, Núria Cadenes, potser és recordada pel seu activisme polític dels anys 90, però això no ve pas al cas ara. Aquesta és la història de Tiberi Cèsar, successor d'August i que fou l'emperador romà entre l'any 14 i 37 dC. Personatge cruel, despietat, culte... als llibres d'història en destaquen que va ampliar l'imperi romà amb l'annexió de la Germània. També és història de la ciutat de Roma, de l'imperi i de les seves elits, amb un protagonisme especial de les dones, mares, filles, germanes...

Els entesos –jo no ho soc pas– diuen que l'autora s'ha documentat molt bé. Jo hi puc afegir que està molt ben escrit, amb un llenguatge força direc-

te tot i que la narració està feta en tercera persona. Podria ser que això aportes un cert distanciament però és al contrari: els personatges estan molt ben descrits des del punt de vista psicològic i això fa que el retrat sigui complet.

Algun crític literari ha dit que, per la seva qualitat literària el Tiberi de Núria Cadenes feia pensar en l'Adrià de Marguerite Yourcenar... potser sí!...

Albert Farriol

Entre els déus i el no-res. Religions, espiritualitats, ateïsmes, de Jordi Coromines. Fragmenta Editorial. Barcelona. 2023.

Jordi Coromines, doctor en filosofia, professor a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona i codirector de la Revista Perifèria ha escrit

aquest interessant llibre, que és un bon manual per conèixer els orígens, fonaments i elements essencials de totes les religions, espiritualitats i cosmovisions atees, agnòstiques i indiferents pel que fa a l'àmbit religiós.

Els primers capítols, necessaris per entendre qualsevol tradició o cosmovisió, els dedica a l'origen de les creences, al que són els mites, el que és la religió, i unes aproximacions teòriques al mite i a la religió. Val la pena llegir aquests capítols i després escollir (si no es vol llegir tot el llibre) les religions i espiritualitats que a un l'atreu més o més desconegui. Són molt recomanables el capítol sobre els mites religiosos cristians i el dedicat als mites i creences indiferents, agnòstics i ateus i sobre el futur dels mites i creences. Complementa molt bé el llibre un conjunt de planes dedicada a 57 textos de diferents autors que han tractat el tema i que són citats a l'interior dels diferents capítols del llibre.

L'autor ja ha fet diverses presentacions del llibre, amb un bon i ric diàleg posterior. Ha recollit suggeriments rebuts i per això ja està a punt de publicar una segona edició revisada i completada on fa referències a Weber, Kundera, Hegel i Kant, que en el primer llibre no apareixien. Al final surt com un llibre nou: 200 pàgines més, apart de les modificacions. Ell està disposat a presentar i comentar el llibre en els grups, les i entitats que l'hi demanin.

Quim Cervera